

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/347/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712202140
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712202140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa V., zastúpený A. proti odporkyni P., o zaplatenie 1.619,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 22. augusta 2012, č.k. 8C/65/2012-89, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ proti odporkyni domáhal zaplatenia 1.619,50 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 16.10.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z predloženej fotokópie zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 19.11.2004 vyplýva, že na požiadanie odporkyne poskytol právny predchodca navrhovateľa, P., úverový rámec vo výške 24.000,- Sk, ktorý sa odporkyňa zaviazala splatiť spolu s 11,28 % ročným úrokom z úveru do 18.11.2005, t. j. v lehote do jedného roka. Z článku III. bod 1 Zmluvy vyplýva, že Zmluva je uzavretá na dobu určitú s tým, že sa predlžuje vždy o dobu jedného roka, ak dlžník neoznámí veriteľovi najneskôr v lehote 1 mesiaca pred uplynutím doby trvania Zmluvy, že už nemá záujem o ďalšie predĺženie zmluvy. Z bodu 7 vyplýva, že účastníci podriadili Zmluvu právnomu režimu Obchodného zákonníka s tým, že súčasťou Zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky P., dňa 16.05.2005 uzavreli účastníci zmluvy Dodatok č. 1 k Zmluve, na základe ktorého došlo k zvýšeniu úverového rámca poskytnutého odporkyni na sumu 33.000,- Sk. Čo sa týka ukončenia zmluvy, z článku 3.3.3. Osobitných obchodných podmienok P. pre balíky produktov a služieb pre fyzické osoby vyplýva, že Zmluvu je možné ukončiť výpoveďou zo strany banky (P.) s tým, že účinky výpovede nastávajú dňom doručenia výpovede. Dňa 15.10.2009 uzavrel navrhovateľ ako postupník so spoločnosťou P., ako postupcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej postúpila P. na navrhovateľa aj pohľadávku proti odporkyni. Existenciu a zvyšku pohľadávky deklaroval postupca výpisom z bankovej knihy (v elektronickej forme). Z fotokópie bankového výpisu vyplýva, že klient - odporkyňa, využívala balík služieb č. XXXXX, bolo jej pridelené č. účtu XXXXXXXXXX, ku dňu 15.10.2009 voči nej postupca evidoval dlh vo výške 1.619 Eur, ktorá suma predstavuje neuhradenú istinu vo výške 1.138,50 Eur a úrok z omeškania vo výške 480,75 Eur (3 roky, 121 dní) Podľa výpisu je odporkyňa v omeškaní 1216 dní. P. oznámila listom zo dňa 28.10.2009 postúpenie pohľadávky postupcovi odporkyni. Podľa tvrdenia navrhovateľa v návrhu na začatie konania, mala P., teda veriteľ odporkyne z dôvodu, že odporkyňa úver riadne nesplácala, odstúpiť od Zmluvy o kontokorentnom úvere a vyzvať odporkyňu na zaplatenie celého zostatku úveru, ktorý však odporkyňa neuhradila. Dôkaz o tom k návrhu nepripojil. Ako vyplýva z listu navrhovateľa, zaslaného odporkyni dňa 11.01.2012, vyzval ju na uhradenie dlhu pozostávajúceho z istiny 1.138 Eur, zmluvného úroku 480,75 Eur a sumy 331,36

Eur titulom zmluvného úroku/resp. zákonného úroku. Celkovo žiadal sumu 1.950,86 Eur. Uznesením zo dňa 07.03.2012, č.k. 8Ro/36/2012-20 súd vyzval navrhovateľa, aby doplnil návrh na začatie konania o listinné dôkazné prostriedky preukazujúce odstúpenie jeho právneho predchodcu od zmluvy o kontokorentnom úvere, existenciu a výšku žiadaného úroku z omeškania, zákonného úroku, z akých ustanovení vychádzal navrhovateľ pri vypočítaní úroku z omeškania a zákonného úroku. Navrhovateľ predložil súdu dňa 26.04.2012 výpis z účtu odporkyne - pohyb na účte za obdobie od 15.03.2004 do 31.12.2008. Z výpisu vyplýva, že posledný výber urobil majiteľ 10.11.2005. Zároveň oznámil, že nedisponuje výpoveďou zo zmluvy. Ďalším podaním zo dňa 01.06.2012 doručil navrhovateľ súdu fotokópiu Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku č. XXXXXXXX medzi navrhovateľom a odporkyňou, ktorú za navrhovateľa podpísal „overujúci IP pracovník č. XX A. B.“. Z čl. 2 Zmluvy vyplýva, že odporkyňa uznáva čo do dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe Zmluvy uzavretej s pôvodným veriteľom P., číslo XXXXXXXXXX, zo dňa (deň uzavretia zmluvy v dohode nie je uvedený) dlžná suma pozostáva z istiny 1.138,75 Eur a príslušenstva 150 Eur. V bode 3, označenom ako „Forma splatenia záväzku“, sa odporkyňa mala zaviazat', že uznaný dlh uhradí v mesačných splátkach po 30 Eur s tým, že prvá splátka sa stáva zročnou dňa 15.12.2010. Dohoda o uznaní dlhu je zo dňa 05.12.2010. V časti podpis dlžníka je uvedená nečitateľná parafa. Za navrhovateľa je označené meno A. B./B. bez parafy. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a do vynesenia rozhodnutia nepreukázal ani ukončenie záväzkového vzťahu medzi jeho právnym predchodcom a odporkyňou, ktorý bol realizovaný na základe Zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru. Táto skutočnosť nevyplýva z predloženého výpisu z pohybu na účte odporkyne a ani z predloženej fotokópie prílohy výpisu z bankovej knihy jeho právneho predchodcu. Konštatoval, že z predložených listinných dôkazov nevyplýva, či a kedy odporkyňa porušila Zmluvy o kontokorentnom úvere, kedy sa dostala do omeškania, a od ktorého dátumu si navrhovateľ uplatňuje kapitalizované úroky z omeškania. Podaný návrh na začatie konania, výpis z bankovej knihy a sumy v nich uvedené nie sú totožné ako sumy v pokuse o zmier, v ktorom žiada navrhovateľ od odporkyne sumu o 331,36 Eur vyššiu ako v podanej žalobe, ktorá suma je označené ako „Zmluvný/zákonný úrok“. Pokiaľ súdu predložil navrhovateľ „dohodu o uznaní dlhu“ zo dňa 05.12.2010, táto nie je pre súd relevantným dôkazom z toho dôvodu, že súdu nie je zrejmé, kto a na základe akej skutočnosti (plnomocenstvo) je označený ako osoba oprávnená rokovať v mene navrhovateľa, tiež chýba parafa tejto osoby a naopak parafa odporkyne, ktorá mala uznať na základe tejto listiny svoj dlh vo výške spolu 1.288,75 Eur (výška je teda opäť odlišná od sumy, aká bola podľa zmluvy o postúpení postúpená na navrhovateľa) nie je čitateľná a aj voľným okom je zrejmé, že táto parafa nie je zhodná s parafami odporkyne na doručenke, ktorá preukazuje doručenie predvolania na pojednávanie a s parafou na Zmluve o kontokorentnom úvere. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď v konaní úspešnej odporkyne, ktorej patrila náhrada trov, túto nepriznal z dôvodu, že jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku a vyhovenia návrhu, resp. jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytýkal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Uviedol, že navrhovateľa uzavreli dňa 15.03.2004 zmluvu o bežnom účte a dňa 19.11.2004 zmluvu o kontokorentnom úvere s dodatkom zo dňa 16.05.2005, na základe ktorej pôvodný veriteľ zriadil odporkyne účet s určitým úverovým limitom (24.000,- Sk), neskôr v zmysle dodatku 33.000,- Sk. Dátum poskytnutia úveru, ako aj pripísanie peňažných prostriedkov na účet odporkyne je v platobnej histórii odporcu uvedený pod položkou „Schválenie kontokorentnej zmluvy“. Odporkyňa využila povolené prečerpanie na účte, avšak splátky úveru nehradila riadne a včas. Ďalej uviedol, že výšku pohľadávky špecifikoval. Uviedol, že z predloženej platobnej histórie je zrejmé, že nesplatená istina vo výške 1.138,75 Eur predstavuje súčet položiek „Zvýšenie pohľadávky za istinu“ a „Zvýšenie pohľadávky za istinu BU“ mínus súčet položiek „zníženie pohľadávky za istinu“ a „Zníženie pohľadávky za istinu BU“. V zmysle čl. II bodu 6 Zmluvy o kontokorentnom úvere „V prípade omeškania Dlžníka so splácaním istiny, úrokov, Poplatkov a iných nákladov spojených s Úverom, je Veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie úroku z omeškania vo výške určenej Veriteľom Zverejnením a Dlžník je povinný úrok z omeškania zaplatiť“. Podľa úrokových sadzieb, zverejnených pôvodným veriteľom, je výška úroku z omeškania 26,40 % p.a. a v platobnej histórii predstavuje rozdiel položiek „Zvýš. pohľad. za zml. úrok z omešk. (b)“ a „Zníž. pohľad. za zml. úr. z omešk. (b)“, ku ktorému je pripočítaný úrok z omeškania od 30.06.2006 (deň nasledujúci po dátume posledného vyčíslenia úrokov z omeškania) do 15.10.2009 (dátum postúpenia pohľadávky). Ku dňu postúpenia pohľadávky z postupcu na navrhovateľa vyčísliť

postupca dlžnú sumu vo výške 619,50 Eur (48.789,06 Sk), ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.138,75 Eur (34.305,98 Sk), úroku z omeškania vo výške 480,75 Eur (14.483,07 Sk). Ďalej uviedol, že na preukázanie svojho nároku predložil výpis z bankovej knihy s názvom Vyčíslenie pohľadávky z úveru, pričom tento listinný dôkaz je generovaný bankovým systémom, ktorý je certifikovaný a podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Mal za to, že podľa § 172 ods. 1 O.s.p., účinného do 31.08.2003, bolo možné vydať platobný rozkaz, ktorý priznával právo na zaplatenie peňažnej sumy, ktorá sa opiera o výpis z kníh tuzemského peňažného ústavu. Úmyslom zákonodarcu po novele, ktorou bolo toto ustanovenie vypustené, bolo predísť prípadnému zvýhodňovaniu peňažných ústavov v pozícii veriteľov a nie znížiť výpovednú a dôkaznú hodnotu tohto dokladu, ktorý je relevantným dôkazom na preukázanie dlžnej sumy, nakoľko bol vyhotovený bankovým systémom a nie je možné fyzicky ho ovplyvniť a tiež zasiahnuť do jeho výpočtov a vykonávaných operácií. Mal za to, že svoj nárok preukázal dostatočným spôsobom, a to výpisom z bankového systému, ako i zaslanou písomnou špecifikáciou. Pokiaľ ide o ukončenie zmluvy, uviedol, že odporkyni bolo doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 21.11.2005, oznámenie o zastavení čerpania kontokorentného úveru zo dňa 14.11.2005 a výpoveď zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 02.06.2006, ktoré však odporkyňa v odbernej lehote neprevzala. Poukázal na skutočnosť, že zo samotnej zmluvy o kontokorentnom úvere je zrejmé, že konečná splatnosť úveru bola dňa 18.11.2005, to znamená, že ku dňu podania návrhu bola zmluva preukázateľne ukončená.

Krajský súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Odvolačný súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v celom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonnom ustanovení pod písm. a) až f). V prejednávanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní súdu prvého stupňa vytýka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je treba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 132 O.s.p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až § 135 O.s.p. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom občianskom súdnom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia účastníka, tento dôkazné bremeno neunesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, stanovenú v § 101 a v § 120 ods. 1 prvej vety O.s.p. alebo preto, že táto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

V danej veci sa navrhovateľ svojho nároku na zaplatenie 1.619,50 Eur s príslušenstvom domáhal titulom porušenia zmluvnej povinnosti odporcu zo Zmluvy o kontokorentnom úvere, uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom dňa 19.11.2004 s poukazom na ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Tvrdil, že odporca porušil svoju zmluvnú povinnosť vyplývajúcu z uvedenej zmluvy a nezaplatil mu istinu vo výške 1.138,75 Eur, riadny úrok 0 Eur, úrok z omeškania 480,75 Eur a ostatné príslušenstvo 0 Eur.

Predpokladom úspešnosti podaného návrhu navrhovateľom je preukázanie existencie zmluvy medzi účastníkmi konania, resp. medzi ich právnymi predchodcami, z ktorej uplatnený nárok vyplýva. Na povinnosť tvrdenia navrhovateľa nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti, ktoré navrhovateľa zaťažujú a zaťažuje ho teda dôkazné bremeno preukázať nielen porušenie zmluvnej povinnosti, ale aj výšku uplatňovaného nároku. Pokiaľ tieto skutočnosti v konaní preukázané nie sú, navrhovateľ neunesol bremeno dôkazu.

Uznesením zo dňa 07.03.2012, č.k. 8Ro/36/2012-20 súd prvého stupňa vyzval navrhovateľa, aby doplnil návrh na začatie konania o listinné dôkazy, preukazujúce, že právny predchodca navrhovateľa odstúpil od zmluvy o kontokorentnom úvere, špecifikáciu úrokov z omeškania, akým spôsobom a v akej výške boli vypočítané, od ktorého dátumu navrhovateľ pri ich výpočte vychádzal, z akých ustanovení zákona alebo zmluvy pri určovaní a vyčíslňovaní istiny vychádzal. Navrhovateľ predložil súdu prvého stupňa dňa 26.04.2012 platobnú históriu odporkyne od 15.03.2004 do 31.12.2008, výpis z účtu so zostatkom na účte k 01.01.2009. Zároveň oznámil, že výpoveďou zmluvy o kontokorentnom úvere v spisovej dokumentácii nedisponuje, túto predložil súdu spolu s podaným odvolaním.

Z návrhu navrhovateľa, ktorý sa na pojednávanie v danej veci nedostavil, nevyplýva, z čoho pozostáva istina vo výške 1.138,75 Eur (34.305,98 Sk), keď úverový rámec v zmysle ním predloženej zmluvy o

kontokorentnom úvere zo dňa 19.11.2004 bol vo výške 24.000,- Sk, dodatkom č. 1 došlo k jeho zvýšeniu na 33.000,- Sk a istina, ktorú svojím návrhom uplatňuje, predstavuje sumu 34.305,98 Sk (1.138,75 Eur). Nie je tiež zrejmé, za aké obdobie a v akej výške uplatňuje vyčíslený úrok z omeškania 480,75 Eur, o aké príslušenstvo sa jedná. Rozporné je aj tvrdenie navrhovateľa o ukončení zmluvného vzťahu účastníkov, keď na jednej strane tvrdí, že konečná splatnosť úveru bola účastníkmi v zmluve o kontokorentnom úvere dohodnutá dňa 18.11.2005, napriek tomu predkladá výpoveď jeho právneho predchodcu zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 02.06.2006 a platobnú históriu odporkyne, vedenú do 31.12.2008. Navrhovateľ bol súdom prvého stupňa vyzvaný na odstránenie rozporov vo svojich tvrdeniach, ktoré však neodstránil ani podaním zo dňa 16.07.2012, kde opätovne tvrdil, že úverový rámec je vo výške 24.000,- Sk (796,65 Eur), napriek tomu, že uplatňoval nárok na zaplatenie istiny vo výške 34.305,98 Sk, t. j. 1.138,75 Eur. Poukazoval na výšku úroku z omeškania vo výške 26,40 % ročne, pričom poukazoval na platobnú históriu odporkyne, predloženú v priebehu konania za obdobie od 15.03.2004 do 31.12.2008 v počte 5.798 položiek, kde vykazuje istinu opäť v inej výške, a to 34.306,02 Sk a zákonný úrok 413,60 Sk a dával súdu návrh, akým spôsobom má sám vypočítať žalovanú istinu, resp. úrok z omeškania, ktorý postup je v občianskom súdnom konaní neprípustný. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že súd je vždy viazaný návrhom účastníka a je povinnosťou účastníka preukázať svoje tvrdenia. Účastník túto svoju povinnosť nemôže prenášať na súd a požadovať, aby z ním predložených listinných dôkazov súd sám realizoval výpočty jeho nárokov a špecifikoval jeho pohľadávku. Súd rozhoduje na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.). Môže prisúdiť iba to, čoho sa účastníci domáhajú, nemôže však nikdy za účastníka konania špecifikovať jeho nárok, uplatnený v návrhu na začatie konania, nemôže určovať, odkedy, dokiaľ a z akej výšky pozostáva navrhovateľom uplatnený a vyčíslený úrok, úrok z omeškania, z čoho pozostáva ostatné príslušenstvo, istina a podobne.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že bremeno dôkazu navrhovateľ nespĺnil, neoznačil a nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, následkom čoho je neunesenie dôkazného bremena a jeho neúspech v tomto súdnom konaní.

Pokiaľ navrhovateľ uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., tento odvolací dôvod spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov, upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je daný.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila a žiadne trovy jej navyiac ani v odvolacom konaní nevznikli.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.